

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.339 van 12 december 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 april 2006 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 16 november 2005 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn zoon N.H., van Belgische nationaliteit.

Op 1 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 8 februari 2006 wordt door de politie van de stad Genk een samenwoonstverslag opgesteld.

Op 14 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn. Betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn geweest van de Belgische descendent vóór de aanvraag tot vestiging. Uit het samenwoonstverslag van de politie van Genk dd. blijkt dat betrokkene tevens heden niet ten laste is van de Belgische descendent. Uit de voorgelegde solvabiliteitsbewijzen blijkt dat de Belgische descendent over onvoldoende inkomsten beschikt om een bijkomend persoon ten laste te nemen.

(...)"

Op 15 september 2008 wordt verzoeker in kennis gesteld van artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ingevolge deze gewijzigde procedure wordt het verzoek tot herziening zonder voorwerp en wordt onderhavige procedure ingeleid.

2. Ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerking op dat het verzoekschrift van verzoeker laattijdig werd ingediend nu verzoeker per brief van 26 oktober 2007 in kennis werd gesteld van de noodzaak tot het omzetten van het verzoek tot herziening in een beroep tot nietigverklaring.

Overeenkomstig artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de brief waarbij verzoeker in kennis dient gesteld te worden van artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad dateert van 26 oktober 2007. Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de neerlegging van een kopie van de voormelde brief door verzoeker bij zijn inleidend verzoekschrift, dat de betekening van deze brief aan verzoeker pas plaatsvond op 15 september 2008. Aldus is het op 1 oktober 2008 ingediende beroep tot nietigverklaring tijdig.

Het beroep tot nietigverklaring ingediend door verzoeker op 1 oktober 2008 is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing totaal verkeerd is in het licht van de destijds voorgelegde documenten en stelt dat hij zestien bewijzen heeft neergelegd waaruit duidelijk blijkt dat hij en zijn echtgenote ten laste zijn van hun zoon, met

name stortingen verricht door zijn zoon voor het jaar 2001 en van februari 2005 tot juli 2005, zij het meer dan zes maanden.

Verzoeker vervolgt dat hij in België het recht heeft op vestiging als ascendent van een Belgische onderdaan, zijnde zijn zoon en dit conform artikel 40 van de Vreemdelingenwet, dat zij (verzoeker zelf, zijn echtgenote en zijn dochter) nog steeds samenwonen op adres x. te Brussel daar zij intussen verhuisd zijn naar hun dochter N.A.

Verder meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet preciseert welk element in het samenwoonstverslag erop zou wijzen dat hij heden niet ten laste is van de Belgische descendent. Verzoeker stelt dat hij zich niet kan verdedigen op dit punt daar de motivatie uiterst vaag en onprecies is en trouwens verkeerd.

Tot slot betoogt hij dat de Consultatieve Commissie voor Vreemdelingen beslist heeft op 24 februari 2004 dat ten laste zijn in concreto moet beoordeeld worden en dat men abstractie moet maken van de oorsprong van inkomsten van de persoon die een bloedverwant komt vervoegen en de redenen waarom deze persoon een uitkering zou krijgen. Dat er in casu zelfs geen sprake is van enig inkomen voor betrokkene. Hij vervolgt dat zijn zoon destijds een vervangingsinkomen had van 1.086 euro netto, wat naar zijn mening ruimschoots voldoende is om een persoon ten laste te nemen, reden te meer dat de zoon alleen woont. Verzoeker stelt nog dat de zoon altijd geld gestort heeft naar zijn ouders in Marokko wat hem niet belette correct te leven en dat zijn zoon sinds 14 augustus 2007 over een maandelijks inkomen van ongeveer 1.554 euro netto beschikt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn omdat hij niet heeft bewezen ten laste te zijn geweest van de Belgische descendent vóór de aanvraag tot vestiging en dat uit het samenwoonstverslag van de politie van Genk blijkt dat hij heden niet ten laste is van de Belgische descendent en dat uit de voorgelegde solvabiliteitsbewijzen blijkt dat de Belgische descendent over onvoldoende inkomsten beschikt om een bijkomend persoon ten laste te nemen. Verder wordt er verwezen naar het artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De formele motiveringsplicht heeft voorts niet tot gevolg dat de motieven van de motieven dienen te worden vermeld (RvS 16 juli 2003, nr. 121.730). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker kritiek uit op de motieven opgenomen in de bestreden beslissing en op de door het bestuur gemaakte beoordeling, dient het middel onderzocht te worden in het

kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing toepasselijke artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet voorziet in een vestigingsrecht voor de bloedverwanten in de opgaande lijn van een Belg op voorwaarde dat zij ten laste zijn. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dient bijgevolg een dubbele controle door te voeren. Hij dient de afstammingsband te verifiëren en hij dient na te gaan of de vreemdeling die zich op het vestigingsrecht beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde dat de Belgische zoon van verzoeker niet over voldoende inkomsten beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen, gelet op de voorgelegde solvabiliteitsbewijzen. Verzoeker stelt hieromtrent in zijn verzoekschrift dat zijn zoon destijds een vervangingsinkomen had van 1.086 euro netto, wat naar zijn mening ruimschoots voldoende is om een persoon ten laste te nemen, te meer daar zijn zoon alleen woont en hijzelf en zijn echtgenote woonachtig zijn bij verzoekers dochter. Hij wijst er op dat zijn zoon altijd geld gestort heeft toen hij en zijn echtgenote in Marokko woonden en dat dit hem niet belet heeft correct te leven.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in het kader van zijn aanvraag tot vestiging, aan het bestuur een document overmaakte waaruit kan afgeleid worden dat zijn zoon een vervangingsinkomen ontving. Dit document vermeldt betalingen, uitgevoerd ten voordele van de zoon van verzoeker in de maand maart van 2006, van respectievelijk 523,12 euro, 160,96 euro en 144,88 euro. Uit het administratief dossier blijkt niet dat, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, andere stukken werden neergelegd aangaande het inkomen van verzoekers zoon.

De Raad is van oordeel dat de stelling van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat het inkomen van de zoon van verzoeker onvoldoende was om toe te laten verzoeker ten laste te nemen, gelet op bovenvermeld overgemaakt stuk, niet als onwettig of als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. De bewering dat de zoon van verzoeker in het verleden een voldoende inkomen zou gehad hebben om stortingen te verrichten en toch correct te kunnen leven, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat zijn zoon bij machte was om in zijn onderhoud te voorzien op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd.

Waar verzoeker betoogt dat zijn zoon momenteel werk heeft en over een maandelijks inkomen beschikt van ongeveer 1.554 euro netto, dient te worden opgemerkt dat de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing slechts rekening kan houden met de documenten die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ter beschikking waren van het bestuur.

In zoverre verzoeker tot slot verwijst naar een advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, moet worden benadrukt dat de Raad niet gebonden is door de adviezen van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen en dat elke zaak individueel behandeld dient te worden. Tevens blijkt uit de beslissing niet dat verzoeker niet ten laste kan zijn van zijn zoon gelet op de *“oorsprong”* van zijn inkomsten, doch omwille van het gebrek aan voldoende

inkomsten, zodat de verwijzing naar het advies van de Commissie van Advies hoe dan ook niet dienend is.

Er dient te worden vastgesteld dat het motief dat de zoon van verzoeker niet aantoonde te beschikken over voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen op zichzelf volstaat om de vestigingsaanvraag te weigeren.

Verzoeker toont wat dit motief betreft niet aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd en dat de bepalingen van artikel 40 van de Vreemdelingenwet miskend werden.

Het feit dat verzoeker nog een kritiek uit op twee overtollige motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.